

စာကူသိုလ်

နေပင်နေပင်

ခြင်းဖြူတစ်စီးရှင်
သိုင်းဒေဝီသခင်

ပထမပိုင်း

အခန်း(၁) သဲကန္တာရသားကောင်

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

“ခွပ်... ခွပ်... ခွပ်”

ကုန်းပင်လယ်ဟုခေါ်ဆိုနိုင်သော သဲကန္တာရပေါ်၌ သဲဝါများ တထောင်းထောင်းထနေ၏။

မျက်စေ့တဆုံး ကျယ်ပြောလှသော ဤသဲပင်လယ်ကြီးသည် ‘ဆင်းကျန်’နယ်အတွင်း၌ တည်ရှိ၏။

သဲဝါများ ဤသို့လွင့်ပျံနေခြင်းမှာ မြင်းနှစ်ကောင်တစ်ဟုန်ထိုး စိုင်းနှင်လာသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သဲဝါများ လေထုထဲတွင် ပျံ့နှံ့နေခြင်းကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အဝါရောင် တောက်ပနေသကဲ့သို့ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခြေအနေ၌ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည့်အသံများမှာ မြင်းနှစ်ကောင်၏ခွာသံများပင် ဖြစ်ပါ၏။

မြင်းများ၏ ခြေကျသံများမှာ တူညီနေသဖြင့် စည်းဝါးလိုက်သံကဲ့သို့ပင် နားထောင်ကောင်းနေသေး၏။

မြင်းနှစ်ကောင်အနက် ရှေ့ဆုံးမှ ပြေးလွှားနေသောမြင်းမှာ

ခြေဆံလက်ဆံကောင်းလှပြီး ထွားကျိုင်းလှသည့် မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်နေသည်။

ထိုမြင်းဖြူကြီးပေါ်တွင် အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိသည့် ချောမောလှပသည့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက် စီးနင်းလိုက်ပါလာကာ သူမ၏ရင်ခွင်ထဲတွင် အသက်ခုနစ်နှစ် ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို တင်းကြပ်စွာ ပွေ့ချီထားသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ထိုအမျိုးသမီးအား ကြောက်လန့်တကြား ပွေ့ဖက်ထားကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

နောက်မှလိုက်ပါလာသော မြင်းမှာမူ အညိုရောင်ဖြစ်သည်။

ရှေ့မှ မြင်းဖြူကြီးကဲ့သို့ အလုံးအရပ်၊ ခြေဆံလက်ဆံကောင်းလှသည် မဟုတ်ချေ။ ထိုမြင်းပေါ်တွင် အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပါးပါးလျားလျား ယောက်ျားတစ်ယောက် မှောက်လျက် ပါလာသည်။

ထိုလူမြင်းကုန်းနှီးပေါ်၌ မှောက်လျက်သားလိုက်ပါလာခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပါ၏။ အကြောင်းမှာ သူ၏ဝဲဘက်ကျောပြင်တွင် မြားတစ်စင်း စိုက်ဝင်နေသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမြားသည် လူသွေးကိုမညှာမတာ သောက်သုံးလျက်ရှိနေသည်။

နီးစွေးစေးထန်းသောသွေးများသည် ကျောပြင်မှတစ်မှိတ်မှိတ်စီး ထွက်နေရာ မြင်း၏ကျောပြင်၌ပင် ကြည့်မြင်၍မကောင်းအောင် နီရဲ ပေကျုံနေတော့၏။

သူသည် လှံ၊ ဓား၊ လေး၊ မြားစသော လက်နက်များနှင့်

အကျွမ်းဝင်သူဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ကျောပြင်၌ စိုက်ဝင်နေသောမြားကို ယခု
တိုင် ဆွဲနှုတ်ခြင်းမပြုဘဲ ထားခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ဤကဲ့သို့ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရနေသော အခြေအနေမျိုး၌ စိုက်
ဝင်နေသည့်လက်နက်အား ဆွဲနှုတ်ပစ်ခြင်းထက် မိုက်မဲသောအပြုအ
မူ မရှိတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုစိုက်ဝင်နေသည့် လက်နက်တစ်
စုံတစ်ခုအား ဆွဲနှုတ်ပစ်ခြင်းသည်ထိုလူ၏အသက်ကို ဆွဲနှုတ်ပစ်ခြင်း
နှင့် အတူတူဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ထိုသူသည် သေရမည်ကိုမမူပါ။ သို့သော် သေရမည်ကို
တော့ သူကြောက်နေပါ၏။

ထိုလူ၏ဘဝအခြေအနေကို သိနားလည်သွားပါမူ ထိုသ
ဘောတရားကိုကောင်းစွာ နားလည်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သူ့မြင်းရှေ့၌ ပြေးသွားနေသည့် မြင်းဖြူကြီးပေါ်တွင် သူ
၏ ချစ်လှစွာသောဇနီးနှင့် သူ၏မြတ်နိုးလှစွာသော နှုနယ်ငယ်ရွယ်
လှသည့် သမီးကလေးတို့ ပါရှိနေ၏။

သူသေခဲ့သော် သူ၏ဇနီးနှင့်သမီးတို့အား မည်သူကစောင့်
ရှောက်ရစ်ပါမည်နည်း။

ထို့ကြောင့် သေရမည်ကိုကြောက်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့် ထိုမျှကြောက်နေပါသနည်း။

သူတို့နောက်တွင် အလွန်ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အ
လွန်သွေးဆာသော၊ အလွန်လောဘရမက်ကြီးသောလူတစ်ဦးတစ်စု

သည် သူတို့နောက်မှထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါနေကြသည်မဟုတ်ပါ
လော။

မြင်းညိုကြီးသည် မြင်းဖြူကြီးလောက် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်း
မှုမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် မြင်းနှစ်စီးစလုံး မိုင်ပေါင်းများစွာ ပြေးလွှားလာ
ခဲ့ကြရသည်မှန်သော်လည်း မြင်းညိုကြီးသည် မြင်းဖြူကြီးထက် ခြေ
ကုန်လက်ပန်းကျလျက် အင်အားများ ကုန်ခန်းနေပြီဖြစ်သည်။

သူ၏ပါးစပ်မှ အမြွှပ်များပင် တစ်စီထွက်လျက်ရှိနေချေပြီ။

မြင်းညိုကြီးကို စီးလာသောယောက်ျားသည် သူတို့မိုင်
ပေါင်းများစွာ ပြေးလာခဲ့သောကြောင့် သူ၏မြင်းကြီး ပင်ပန်းနေ
သည်ကို မသိမဟုတ်။ သိသည်သာဖြစ်၏။

သို့သော် သူတို့တွင် အသက်ဘေးအန္တရာယ်က ထက်ကြပ်မ
ကွာ လိုက်ပါလျက်ရှိနေပြီမဟုတ်ပါလား။

အမိတော်လည်း သားတော်ခဲ၊ ကမ္ဘာမီးလောင်သားကောင်
ချောင်းဆိုသည့် စကားအတိုင်း မိမိတို့၏ရဲဘော်ရဲဘက်မြင်းကြီးများ
အား သနားပင် သနားသော်ငြားလည်း မတတ်သာသည့်အဆုံး ကျာ
ပွတ်ဖြင့် တရကြမ်း ရိုက်နှက် မောင်းနှင်နေရလေတော့၏။

သို့မှသာ မြင်းဖြူကြီးနောက်ကို အမိလိုက်နိုင်မည်ဖြစ်ပြီး

မိမိဇနီးရော သမီးကိုပါ စောင့်ရှောက်နိုင်မည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် မချီတရီအင်အားဖြင့် အားခဲပြေးလာခဲ့သော မြင်း
ညိုကြီးမှာ ရှေ့သို့ဆက်၍ မပြေးနိုင်ရှာတော့ချေ။

ရှည်လျားကြေကွဲသော ဟိသံကြီးဖြင့် တစ်ချက်ဟိလျက်
သဲပြင်ပေါ်၌ ခြေများခေါက်ကျကာ ထိုးလဲကျသွားရှာတော့၏။

မြင်းညိုကြီးကား သေဆုံးရှာလေပြီတည်း။

မြင်းညိုကြီးပေါ်မှ ယောက်ျားသည်လည်း သဲပြင်ထက်သို့
ဝုန်းခနဲ ပစ်ကျသွားတော့သည်။

သူသည် ပင်ပန်းကြီးစွာဖြင့် ဒူးထောက်ကာ မတ်တတ်ထ
ရပ်လိုက်လေ၏။

သူသည် ရှေ့၌ ပြေးလွှားသွားသောမြင်းဖြူကြီးကို လှမ်း
မျှော်ကြည့်လျက်ရှိ၏။

မြင်းဖြူကြီးပေါ်၌ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသော အမျိုးသမီး
သည်လည်း သူ့နောက်မှမြင်းညိုကြီး၏အဖြစ်ကိုသိသည့်ထင့် နောက်
သို့လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုး မြင်းစီးရင်း ခြေကျိုးဟူသည်မှာ
လွန်စွာ ရင်တုန်ဖွယ်ရာကောင်းလှသောအဖြစ်မျိုး အမျိုးသမီး၏မျက်
နှာမှာ ဖြူဖပ်ဖြူလျော်ဖြစ်သွားပြီး ထိတ်လန့်ချောက်ချားသွားလေ
တော့၏။

“အစ်ကိုကြီး...”

ထိတ်လန့်ခြင်း၊ တုန်လှုပ်ခြင်း၊ ချောက်ချားခြင်းအပြင် ငို
သံရောစွက်ပါနေသည့်အသံကလေးဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်၏။

သူမ၏မြင်းဖြူဇက်ကြီးအား ဆွဲလှည့်ကာ မြင်းညှိရှင်ထံသို့ စိုင်းနှင်လာတော့၏။

“အစ်ကိုကြီး... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

ထိုလူမှာ သူ၏ဦးခေါင်းများ ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြစ်စေရန် ခေါင်းကိုဘယ်ညာ၊ ခါယမ်းပစ်လိုက်၏။

ရုတ်တရက်အားဖြင့် သူလည်း မည်သို့စိစဉ်ရမှန်း သိဟန်မ တူ။

ဤအတိပြီးသော ကန္တာရကြီးအတွင်း၌လည်း မည်သည့်အ စိအစဉ်တစ်ခုခုကို မည်သို့မျှ လွယ်လွယ်ကူကူလုပ်၍လည်း မရနိုင်။

သူသည် သူတို့ထွက်ပြေးခဲ့ရာ နောက်ကြောင်းသို့ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ဖိုများ ထောင်းထောင်းထနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့၏။

ရန်သူများကား တကယ့်ကိုထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါလာခဲ့ ချေပြီတကား။

အမျိုးသမီးသည် သူ၏ခင်ပွန်းနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့် လိုက်သည့်အခါမှ သူ့ခင်ပွန်း၏နောက်ကျော၌ မြားတစ်စင်းစိုက်ဝင် နေကြောင်းကို သိလိုက်ရတော့သည်။

ကျောတပြင်လုံးလည်း သွေးများ စို့နှစ်လျက် ရှိနေကြောင်း တွေ့ရှိရသောအခါ တစ်ခေါင်းလုံး ထူပူသွားပြီး အထစ်ထစ်အငေါ့ ငေါ့ဖြင့် လှမ်းပြောမိတော့၏။

“ဟင်... အ... အ... အစ်ကိုကြီး၊ ရှင့်... ရှင့်... ကျောမှာ...”

သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ပိုက်ထားသည့် မိန်းကလေးကလည်း

အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ... ဖေဖေ... ဖေဖေကျောမှာ မြား... မြား”

ထိုလူက မချီပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

သည်မြားဒဏ်ရာဖြင့် တစ်လမ်းလုံး အားတင်းပြေးခဲ့သည်

ပဲ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... သမီးရယ်၊ မြားက အပေါ်ယံတင် စိုက်နေတာပါ။ စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး”

ထိုလူသည် သူ၏ကိုယ်ကိုအားတင်း၍ ဆန့်လိုက်သည်။

ဒဏ်ရာပြင်းထန်သည်မှန်သော်လည်း လှုပ်နိုင်ရှားနိုင်သေး၏။ ပေါ့ပါးသွက်လက်မှုက အတော်အသင့်ရှိသေး၏။

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏ခင်ပွန်း ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်၊ သွက်သွက်လက်လက်ရှိနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အတော်အတန်စိတ်အေးသွားသည်။

“အစ်ကိုကြီး... ဒဏ်ရာက ဘယ့်နှယ်နေသေးသလဲဟင်”

သူမ၏စကားသံ၌ ကြင်နာမှုအပြည့်အဝပါရှိ၏။

တတ်နိုင်လျှင် အခြေအနေပေးလျှင် ဖတ်လဲတကင်းပြုစုယူယူလိုက်ချင်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ပြုစုရန် လုံးဝအခြေအနေမပေး။

သူမ၏ရင်ခွင်ထဲ၌ သမီးကလေးရှိသည်။

နောက်က ရန်သူများကလည်း တဖြည်းဖြည်း နီးလာပြီ။ သူမ၏ သမုဒယသံယောဇဉ်ကြိုးအတွက် သူမပြောလိုက်သည့်အနည်းငယ်သော စကားကလေးကပင် လုံလောက်စေပြီဖြစ်ပါသည်။

ထိုလူသည် မြင်းဖြူပေါ်သို့ကြိုးစားပမ်းစား တက်လိုက်

သည်။

မြင်းဖြူကြီးသည် သူ၏ကျောပေါ်၌ ကလေးတစ်ယောက် နှင့်လူကြီးတစ်ယောက်တို့ကို သယ်ဆောင်လိုက်ရချေပြီ။

“ကိုယ့်ဒဏ်ရာက အရေးမကြီးဘူးရတယ်... နောက်က ရန်သူတွေမမီခင် မြန်မြန်ပြေးဖို့လိုတယ်”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်းဖြူကြီး၏ဝမ်းမိုက်ကို ဖုန်းနှင့်ဖြင့် အသာခတ်လိုက်၏။

မြင်းဖြူကြီးမှာ သူ့သခင်တို့၏အဖြစ်ဆိုးကို သိရှိနေသည့် အလား လေကိုထိုးခွဲ၍ ပြေးသွားသည့်မြားတစ်စင်းနှယ် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

မြင်းဖြူကြီးကား တိမ်ညွန့်ကိုစားသော မြင်းကြီးနှယ်ကြွားကြွားရွားရွား ပြေးနေလေ၏။

ထိုမြင်းမျိုးကား အလွန်ကြံ့ခိုင်၍ အလွန်အပြေးသန်လှသော မွန်ဂိုမြင်းများဖြစ်သည်။

မိုင်ပေါင်းများစွာ မရပ်မနား ပြေးလွှားလာခဲ့ရသော်လည်း သူ၏ဝဋ်ကြွားမှုဟန်ပန်မှာ တစ်ချက်လေးမျှ လျော့မကျသွားခဲ့ပါချေ။

အကယ်စင်စစ်အားဖြင့် မြင်းဖြူကြီးမှာ ပန်းဟိုက်နေပြီဖြစ်ပါ၏။

အလွန်တရာ မျိုးကောင်းလှသော မြင်းကြီးဖြစ်၍သာ ဤ
အချိန်အထိ မနားတမ်း ပြေးနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏ကျောပေါ်၌ လူသားသုံးယောက်တင်၍ အသော့နှင့်
နေသည့် အာဂမြင်းကြီးပေတကာ။

နောက်မှလိုက်ပါလာသည့် ရန်သူများမှာ နည်းနည်းနော
နော မဟုတ်ပေ။

စုစုပေါင်း အင်အား(၆၃)ယောက် ရှိသည်။ လူအင်အားက
သာ (၆၃)ယောက်ဖြစ်သည်။

မြင်းကောင်ရေအင်အားကမူ ကောင်ရေ(၁၀၀)ကျော်ရှိ၏။

မြင်းကောင်ရေ(၁၀၀)ကျော်မျှ ယူဆောင်လာခြင်းမှာ အ
ကြောင်းမဲ့မဟုတ်ချေ။

သူတို့အပြင်းလိုက်လာသည့်ခရီးမှာ မိုင်ပေါင်းများစွာ ရှည်
လျားလှသဖြင့် မြင်းတစ်စီးမောလျှင် တစ်စီးနှင့်လဲလှယ်စီး၍ လိုက်
ကြရသည်။

ဤသို့လဲလှယ်ရမည့် အပိုမြင်းကောင်ရေသာ မပါခဲ့လျှင်
သူတို့အားလုံးရှေ့မှ သားအမိ သားအဖသုံးယောက်ကို လုံးဝမျက်ခြည်
ပြတ်သွားတော့မည်ဖြစ်၏။

သူတို့၏မြင်းများကို ဤမျှလဲလှယ် စီးနေရခြင်းကိုထောက်
၍ ရှေ့ပြေးနေသော မြင်းဖြူကြီး၏စွမ်းပကားကို ပို၍သိနိုင်ပေ
တော့သည်။

သို့သော် ဝန်နှင့်အား မမျှသဖြင့် နောက်မှရန်သူများသည်
ရှေ့မှမြင်းဖြူကြီးအား တဖြည်းဖြည်း တစ်စစ မီလာတော့၏။

သူတို့၏ သားကောင်အား မရအရ အမိဖမ်းမည်ဟု သန္နိ
ဌာန် ချထားသော ကန္တာရမုဆိုးများပေတကား။

ရှေ့မှမြင်းဖြူရှင် ထိုလူသည် တအုံးအုံး တကျက်ကျက်
သော ခွာသံများကြောင့် နောက်သို့လှည့်လိုက်မိသည်။

တငွေ့ငွေ့ တထောင်းထောင်း ထနေသည့် သဲများ ဖုံများ
အတွင်း၌ တရိပ်ရိပ်လိုက်ပါလာသောရန်သူမြင်းစီး သမားများကို
တွေ့ လိုက်ရသောအခါ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်မိလေတော့၏။

“ညီမ....”

ထိုလူ၏အသံမှာ အက်ကွဲနေသည်။

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

“အစ်ကို ကတိတစ်ခုတောင်းချင်တယ်... အဲဒီကတိကို ညီမ
ပေးနိုင်ပါ့မလား... ဒီကတိကို စောင့်ထိန်းဖို့ကတော့ တကယ့်ကိုအ
ရေးကြီးတယ်”

“ညီမရင်ထဲမှာ ထိတ်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်၊ ဘာကတိများ
လဲ”

“အစ်ကိုအတွက်ဟတော့ ဘာမှအရေးမကြီးတော့ဘူး၊ သ
မီးကလေးရဲ့ အသက်မဆုံးရှုံးစေဖို့နဲ့ ‘မဟာဝင်္ကပါ နန်းတော်ရာ’ မြေ
ပုံကို မပျောက်ပျက်အောင် အသက်ထက်ဆုံး စောင့်ရှောက်ကာကွယ်
ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါ”

သောက၏အတိတ်နိမိတ်ဖြစ်သည့် ကတိစကားပေတ
ကား။

အမျိုးသမီး၏မျက်နှာတစ်ခုလုံး ညှိုးချိုးကြေကွဲသွား၏။

စိတ်ထိခိုက်ဝမ်းနည်းသွားသည့်အတွက် မီးအပူရှိန် ဟပ်
သည့်ပန်းပွင့်နယ် မျက်နှာတပြင်လုံး နှမ်းကျသွားလေ၏။

သူမထံမှ တုန်ရီလှိုက်လှဲသောအသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အစ်ကိုရယ်...”

ထိုလူ၏အသံများကလည်း အက်ကွဲတုန်ရီလျက်သာ။

“ဘာလဲ ညီမ၊ ဘာပြောမလို့လဲ... ပြောလေ”

“ညီ... ညီမ၊ တစ်ခုပြော... ပြောချင်တယ်”

“ပြောညီမ... ဒီအချိန်မှာမှ မပြောရင် ဘယ်အချိန်ကျ
တော့မှ ပြောမလဲ”

“ညီမတို့အဖို့ သမီးရဲ့အသက်သာ အရေးအကြီးဆုံးပါ အစ်
ကိုရယ်၊ ဒီ‘မဟာဝင်္ကပါ နန်းတော်ရာ’မြေပုံကတော့ အသက်ထက်ပို
ပြီး တန်ဖိုးမကြီးပါဘူး၊ ဒီတော့ မြေပုံကို သူတို့လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါ
လား ဟင်”

ထိုလူ၏မျက်နှာမှာ ရုတ်တရက် သုန်မှုန်တင်းမာသွားလေ
တော့၏။

သူ့ဇနီးသည် စကားက သူ့အား အတော်ကလေး စိတ်အ
နှောက်အယှက်ဖြစ်သွားစေပုံရသည်။

“အင်... ညီမက ဘာမှမသိဘဲကိုး... အစ်ကိုကလဲ ဒီမြေပုံ
စွန့်လွှတ်ရရုံတင်ဆို လုံးဝကရမစိုက်ပါဘူး၊ ဒီကောင်တွေက မြေပုံက
လေးတစ်ခုရရုံနဲ့ ကျေနပ်လိမ့်မယ် ထင်သလား၊ ဟင်... ဝေးပါသေး
တယ်၊ ဒီကောင်တွေက လူရောပစ္စည်းပါ အပိုင်သိမ်းချင်ကြတဲ့ အ
ကောင်တွေ ညီမရဲ့ သိရဲ့လား၊ မင်းကိုပါ သူတို့က အပိုင်သိမ်းချင်နေ

ကြတာ”

“သိပါတယ် အစ်ကို... ညီမကလဲ ဒီအချက်ကို သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ညီမတို့အနေနဲ့ ခေယယ တောင်ပန်းရင်တော့ အသက် ချမ်းသာပေးရုံတင်မကပါဘူး၊ ညီမကိုပါ သူတို့ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မယ် လို့ ထင်ပါတယ်၊ သူတို့အတွက် မြေပုံကသာ ပိုပြီး အရေးကြီးလိမ့် မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ထိုလူ၏မျက်နှာ၌ နှင်းဆီသွေးဖျန်းလိုက်သကဲ့သို့ ရဲရဲထွက် သွားတော့၏။ ဒေါသသွေးများ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး၌ တက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ဇနီးသည်၏စကားများက သူ၏ဒေါသအိုးရိုက်ခွဲပစ် လိုက်လေပြီ။

“ဘာပြောတယ်၊ ဒီကောင်တွေကို အညံ့ခံပြီး ခေယယ တောင်းပန်ရမတဲ့လား၊ ဟင်း... ဝေးသေးတယ်၊ ကဲ... ပြောနေကြာ တယ်... ဒီမြင်းဟာ တို့သုံးယောက်ကိုကြာရှည် သယ်နိုင်မှာမဟုတ် ဘူး”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မြင်းပေါ်မှခုန်ချလိုက်သည်။

သူ့ဇနီးသည်အား တင်းတင်းမာမာပြောလိုက်လေ၏။

“ကဲ... မင်းတို့ဘာသာ လွတ်အောင်ပြေးကြပေတော့”

သူ့စကားမှာ အာဏာပြင်းလှ၏။

တစ်ချက်လွတ်စကားဖြစ်ကြောင်း အမျိုးသမီး၏ရင်ထဲ၌ သိ လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ထိတ်လန့်ထိတ်လန့် စိတ်လည်း မကောင်းစွာ

ဖြင့် အာမေဍိတ်သံထွက်သွားသည်။

“အို...”

သူမသည် အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ မြင်းဖြူကြီး၏ဇက်ကြိုးကို ဆွဲပစ်လိုက်မိ၏။

မြင်းကြီးမှာ တုန်ခနဲရပ်ဆိုင်းသွားတော့၏။

သူမက သူ့ခင်ပွန်း၏လက်မောင်းကိုဆွဲ၍ မြင်းပေါ်တင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိသည်။

သေတူရှင်ဘက်၊ ဥမကွဲသိုက်မကွာ ပေါင်းရမည့် မိမိ၏ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကို ဤသဲကန္တာရကြီးအလယ်၊ နောက်မှလိုက်လာမည့် ရန်သူများအလယ်၌ တစ်ယောက်ထဲထားပစ်ရန်ခဲ့ပါမည်လား။

သို့သော် သူမခင်ပွန်းသည် မျက်နှာပေါ်မှ ဒေါသရိပ် ဒေါသခိုးများသည် ရွာတော့မည်မိုးနှယ် ညိုမည်းအုပ်ဆိုင်းနေသည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ သူမ၏ဆွဲတင်မည့်လက်များကို ပြန်လည်ရပ်သိမ်းလိုက်ရတော့၏။

ဇနီးသည်ကောင်းတစ်ယောက်အဖို့ ခင်ပွန်းသည်၏ အမိန့်အာဏာကိုသာ ဦးထိပ်ရွက်၍ ပန်ဆင်ရမည်မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူက မြင်းဖြူကြီး၏ကင်ပါးကို ‘ဖြန်း’ခနဲ တစ်ချက်ရိုက်လိုက်သည်။

မြင်းဖြူကြီးမှာ လေးညို့မှပစ်လွှတ်လိုက်လည်မြားတစ်စင်းအလား တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။

အမျိုးသမီးမှာ သူမ ခင်ပွန်းသည်၏ လှေခွက်ချည်းကျန်အောင်လံမလွဲသော စိတ်ဓာတ်ကိုသိလိုက်ပါပြီ။

အညံ့ခံရမည့်အစား အသက်အသေခံမည့်လမ်းကို ရွေး
လိုက်ကြောင်းသိလိုက်ရပါပြီ။

ထို့ပြင် သူ၏အသက်နှင့်သွေးကို ခံကတုတ်ပြုလုပ်၍ မိမိ
၏ အသက်၊ မိမိ၏ရင်သွေး သမီးကလေး၏အသက်နှင့် ‘မဟာဝင်္က
ပါ နန်းတော်ရာ’မြေပုံတို့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ခုခံတော့မည်ဖြစ်
ကြောင်း သိလိုက်ပါလေပြီ။

တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားသော မြင်းပေါ်မှအမျိုးသမီး
သည် အလန့်တကြားအော်ခေါ်လိုက်မိလေ၏။

“အစ်ကို”

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏အသက်နှင့်ထပ်တူ ချစ်ရပါသော
ခင်ပွန်းသည် လိုက်လာလိမ့်နိုးမျှော်ကိုးထင်ဆဲ မျက်ရည်ရွဲဖြင့် မြင်းဖြူ
ကြီး သယ်ဆောင်ရာသို့ပါသွားရှာရလေတော့သည်။

သူ့ခင်ပွန်းသည်၏ကျယ်လောင်လှသည့်အသံကမူ မြင်းဖြူ
ကြီး၏နောက်သို့ လေနှင့်အတူ လွင့်ပျံ့လာပါသေး၏။

“အစ်ကိုအတွက် ဘာမှနောက်ဆံငင်မနေနဲ့ ညီမရေ၊ ညီမ
သာ လွတ်အောင်ပြေးပေတော့”

အခန်း(၂) သူသေကိုယ်သေ

“ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

သွေးစက်ကိုခြေရာခံလိုက်လာသည့် သားရဲတိရစ္ဆာန်များ နယ် မြင်းကောင်ရေ(၁၀၀)ကျော်ဖြင့် လိုက်လာသည့်(၆၃)ယောက်သော ကန္တာရမုဆိုးများသည် သဲကန္တာရအလယ်၌ တစ်ယောက်ထီးထီးရပ်နေသည့် ထိုလူ့အား မြင်းလိုက်ရသောအခါ ဝမ်းခေါင်းသံကြီးများဖြင့် တဟေးဟေး တဟားဟား အားရနှစ်ခြိုက်စွာ အော်လိုက်ကြလေတော့၏။

သူတို့သည် လေပွေ့ဝှေ့သကဲ့သို့ မြင်းများကို ဝန်းပတ်မောင်းနှင်ရင်း ထိုလူ့အား ဝိုင်းထားလိုက်ကြတော့၏။

တစ်ယောက်နှင့်အများ ထောက်ထားရမည့် အရေးမှာ သူတို့နှင့်လားလားမျှ ဆိုင်ပုံမရပေ။

အပြောကျယ်လှသော သဲကန္တာရကြီးအလယ် မြင်းမပါဗလာထီးထီး လူတစ်ယောက်အား မြင်းများစွာလူများစွာ ဝိုင်းရံထားသည့်မြင်ကွင်းသည် လွန်စွာထူးခြားဆန်းကြယ်လှသည့်မြင်ကွင်းဖြစ်

ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သို့သော် သူတို့အချင်းချင်း၌ အချိတ်အဆက်ပြဿနာများ ရှိနေကြောင်းသိနေသည့်လူများအဖို့ မည်သို့မျှ ထူးခြားဆန်းကြယ် အံ့သြကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုသို့ဝိုင်းရံလိုက်သည့်လူများအနက် လူသုံးဆယ်ခန့်သည် မြင်းဖြူရှင်အမျိုးသမီးနောက်သို့ အပြင်းမောင်းနှင်လိုက်ကြပြန် သည်။

ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် မြင်းစီးသမားများကမူ အောင်နိုင်သူ၏အ ကြည့်များဖြင့် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် သံပြင်ပေါ်၌ မတ်တတ်ရပ်နေသောလူ တစ်ယောက်မှာ 'ဗိုင်း'ခနဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

သူ့အား ဝန်းရံထားကြသူများက ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ရယ် မောလိုက်ကြ၏။

မိမိတို့အား အကြောက်အကန် တိုက်ခိုက်တော့မည် အောက်မေ့နေစဉ် အလိုအလျောက် လဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သဖြင့် အထင်နှင့်အမြင် ကွားခြားလွန်းသွားသောကြောင့် ဤသို့ ရယ်မောမိကြခြင်း ဖြစ်တော့၏။

လှံတံကိုင်မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်သည် မြင်းကိုအသေခွ စီးလိုက်ပြီး ထိုလူလဲကျရာနားသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

အနားရောက်သော် သူ၏လှံဖြင့် လဲကျနေသူ၏လက်ဝဲ ဘက် ပခုံးကိုဆတ်ခနဲ ထိုးစိုက်လိုက်တော့သည်။

နီစွေးသောသွေးများကား ရဲခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။ ထို
လူမှာ အနည်းငယ်တုန်ခါသွားပြီး ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားပြန်၏။

ထိုအခါ လုံတံကို ဖြင်းစီးသမားသည် သူ၏လုံတံကို
ကျင်လည်စွာ လှည့်ပတ်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုယ်နှင့်ကပ်ထားလိုက်
ကာ အော်ဟစ်ကြေငြာလိုက်လေ၏။

“မြင်းဖြူ လီစန်း... သေသွားပြီဟေ့”

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ဗလပျစ်နှင့်လူတစ်ယောက်က သူ၏
ဓားကိုဆွဲမြှောက် ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်သည်။

“တို့ရည်ရွယ်ချက် အောင်ပြီကွ”

ထိုလူ၏စကားကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ကျန်လူများက
သူတို့၏ဓားများကို ကိုယ်စီကိုင်မြှောက်လျက် ဟစ်အော်ကြွေးကြော်
လိုက်ကြလေ၏။

“အောင်ပြီ... အောင်ပြီ... တို့အောင်ပြီ”

လုံတံကိုင်သည့်လူက မြေကြီးပေါ်၌မှောက်လျက် လဲနေ
သည့်လူအား လုံတံဖြင့် ညွှန်ပြလိုက်ပြီး...

“ကဲ... ဒီကောင်တော့ သေပြီ၊ ဒီကောင့်ကို ဆွဲလှန်စမ်း၊
သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ မြေပုံရှိလိမ့်မယ်၊ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တစ်လက်မ မ
ကျန်အောင် ရှာကြ...”

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များ ထူထပ်စွာ ပေါက်နေသည့်လူသည်
မြင်းပေါ်မှ လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။

သူ၏ကိုယ်ဟန်မှာ လွန်စွာ တက်ကြွနေသည်။

မြေပုံကိုကျိန်းသေ တွေ့ရှိတော့မည်ပုံစံမျိုး။

“အင်း... မြေပုံကတော့ ဒီကောင့်ကိုယ်ပေါ်က ခြေထောက် ပေါက်ပြီးတော့ ထွက်မပြေးနိုင်ပါဘူး”

လှံတံကိုင်လူကလည်း မရှေးမနှောင်းပင် မြင်းပေါ်မှဆင်း လာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး လဲကျနေသူထံသို့ ချဉ်းကပ်သွားကြ ၏။

မြေပုံကိုရှာဖွေရန်အတွက် ဦးခေါင်းကိုငုံ့လိုက်ကြသည်တစ် ခဏတွင် ဓားရောင်တစ်ချက် ဝင်းကနဲဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထိုဓားရောင်လက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်နှင့်အတူ မြင်းဖြူလီ စန်းသည်လဲနေရာမှ ရုတ်တရက် ထခုန်လိုက်လေ၏။

လင်းခနဲဖြစ်သွားသောဓားရောင်မှာ မြင်းဖြူလီစန်း၏ဓား ရောင်ဖြစ်၏။

သူသည် သေချင်ဟန်ဆောင်၍ သူ့ရန်သူများအား အလစ် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ ပရိယာယ်မဆင်ပါက သူ့အနေဖြင့် သူ့ရန်သူများ အား တစ်ယောက်မျှ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်မည်မ ဟုတ်ပါပေ။

အများနှင့်တစ်ယောက်ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး အားအင်ကုန်ခမ်း ကာ သူသာ အသက်သေဆုံးရမည်ဖြစ်ပါ၏။

ယခုကဲ့သို့ အများက လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့်ပရိယာယ် ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်သောအခါ လှံတံကိုင်လူနှင့် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်ရှိ သော ရန်သူတို့မှာ မြေပေါ်သို့လဲကျသွားလေတော့၏။

မည်သို့မျှ ခုခံချိန်မရရှိလိုက်၍ ဤကဲ့သို့လဲကျသွားကြခြင်း
သာ ဖြစ်တော့၏။

ကျန်ရှိနေသည့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသော မြင်းစီးသမားများ
သည် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကြောင့် 'အို' 'ဟင်' 'ဟာ'ဟူသော အာ
မေဋ္ဌိတ်စကားများဖြင့် အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်သွားကြလေ
တော့၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်ရန်သူသည် လျှပ်
တပြက် ပြန်ထလာသည်။

ဤမျှ လျင်မြန်စွာ ပြန်ထနိုင်ခြင်းအားဖြင့် ထိုရန်သူသည်
ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ မရရှိကြောင်းထင်ရှားသည်။

ဤသည်မှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။

မြင်းဖြူလီစန်းမှာ ကျောပြင်မှမြားဒဏ်ရာကြောင့် သွေး
ထွက်လွန်နေရုံမျှမက လုံချက်တစ်ချက်လည်း အထိုးခံထားလိုက်ရ
သောကြောင့် လွန်စွာ အားအင်ကုန်ခမ်းနေ၍ဖြစ်၏။

အကယ်၍ ဤကဲ့သို့သာ ဒဏ်ရာမရရှိခဲ့ပါက ထိုလူနစ်
ယောက်မှာ ထိုဒဏ်အတွင်း၌ တစ်သက်မဟုတ် ဆယ်သက်မျှပင် သေ
သွားလောက်နိုင်ပေသည်။

ယခုမူ ထလာနိုင်သော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်ရန်သူက အံ
ကြိတ်သွားစေ၍ ပြောလိုက်သည်။

“အော... မင်းက သေချင်ဟန်ဆောင်နေတာကိုး”

စကားဆိုးသည်နှင့်မုတ်ဆိတ်သည် သူ၏ဓားနှင့်အပြင်းအ
ထန် တိုက်ခိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ် သူတို့၏နောက်ဘက်မှ လုံသမားလည်း ထလာချေ
ပြီ။

သူလည်း သေလောက်အောင်ဒဏ်ရာမရသဖြင့် ထလာနိုင်
ခြင်းဖြစ်သည်။

သူကမူ စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောတော့။

မြင်းဖြူလီစန်း၏နောက်ကျောကိုလှုံဖြင့် ထိုးစိုက်လိုက်လေ
တော့သည်။

မြင်းဖြူလီစန်းအဖို့ သူတို့နှစ်ဦးအား လျှပ်တပြက် တိုက်ခိုက်
ပြီးကတည်းက အားအင်ကုန်ခမ်းသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ်
တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် သူ့၌အင်အား လုံးဝမကျန် ရှိတော့ပါချေ။

ထို့ကြောင့် ရှေ့မှထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လာသောဓားချက်ကို
လည်းကောင်း၊ နောက်မှထိုးလိုက်သည့်လှံချက်ကိုလည်းကောင်း၊
မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

ထိုဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များဖြင့် ဒဏ်ဒဏ်ဖြစ်နေရှာတော့၏။
မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်နှင့်ရန်သူသည် သူ့ဓားဖြင့် ထိုးသွင်း
လိုက်သည်။

“အာ...”

မြင်းဖြူလီစန်းသည် နာနာကျင်ကျင်အော်လိုက်သည်။

နောက်ဘက်သို့ခြေသုံးလှမ်းမျှ ဆုတ်သွားရတော့သည်။

နောက်ဆုံး မြင်းဖြူလီစန်းမှာ သဲပြင်ပေါ်သို့ခွေးထောက်ကျသွားတော့
၏

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများဖြင့် ရဲရဲတောက်လျက် မြင်

မကောင်း ရှုမကောင်းအောင်ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် သံပြင်ပေါ်သို့မှောက်လျက်သား လဲကျသွားလေ
တော့၏။

သည်တစ်ကြိမ်တွင်ကား သူဟန်ဆောင်ခြင်းမဟုတ်တော့
ချေ။

အမျိုးသမီးသည် သူမ၏မြင်းဖြူကြီးကို တစ်ရှိန်ထိုး မောင်း
နှင်လျက်ရှိ၏။

သူမ၏နားထဲတွင် လေတိုးသံတဟဲဟဲ မြည်နေသည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး၌ မျက်ရည်များ စိုရွဲနေသည်။

သူမသည် အတော်အတန်ဝေးကွာသောနေရာသို့ ရောက်
နေသည်မှန်သော်လည်း 'အား'ခနဲအော်လိုက်သည့်အသံကို သဲ့သဲ့မျှ
ကြားလိုက်မိပြီး ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအသံသည် သူမခင်ပွန်း၏ ဘဝဇာတ်သိမ်းလိုက်သည့်အ
သံဖြစ်ကြောင်း မည်သို့မျှ သံသယရှိရန်မလိုကြောင်း သူမကောင်းစွာ
သိပါ၏။

ထိုအော်သံကြောင့် သူမ၏အသည်းနှလုံးများ အစိတ်စိတ်
အမွှာမွှာ ကွဲကြွသွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

မိန်းမသားတစ်ဦးအဖို့ သူမ၏ချစ်ခင်ပွန်းသည်သာ မဟာ
ကိုးကွယ်ရာမဟုတ်ပါလား။ ယခု သူမ၏ကိုးကွယ်ရာမရှိတော့ပြီ။

ထိုအသိက သူမ၏နှလုံးသားကို အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာကွဲ
ကြစေခြင်းပင် ဖြစ်ပါလေ၏။

လူတို့တွင် ဝမ်းရေးထက် လွမ်းရေးခက်၏။

သူမအဖို့တွင် လွမ်းရေးထက် ခက်နေသည့်အရာ ရှိနေပါ
သေး၏။

သူမ၏ရင်သွေးသမီးကလေးနှင့် မဟာဝင်္ကပါနန်းတော်မြေ
ပုံတို့ရန်သူလက်မှ လွတ်မြောက်ရေးသာတည်း။

ထို့ကြောင့် သူမသည် အိတ်ထဲမှဆတ်သားရေဖြင့်ပြုလုပ်
ထားသော မြေပုံတစ်ချပ်ကိုယူ၍ သမီးကလေး၏အတွင်းအိတ်ထဲသို့
သပ်ရပ်စွာ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

သူမ၏သမီးကလေးအား မျက်ရည်လည်ရွဲဖြင့် ဖက်ရမ်း
နမ်းရှုတ်လိုက်ပြီး...

“သမီးလေးရေ... လွတ်အောင်သာ ပြေးပေတော့၊ လွတ်
အောင်သာ ပြေးပေတော့”

ဟု ကြေကွဲစွာ ပြောလိုက်သည်။

စကားဆုံးသည်နှင့် သူမသည် အားတင်း၍ မြင်းပေါ်မှခုန်
ချလိုက်လေ၏။

မြင်းဖြူကြီးသည် သူ့သခင်မ၏ အလိုဆန္ဒကို သိသည့်အ
လား တစ်ချက်မျှ တုန်ဆိုင်းခြင်းမရှိဘဲ ရှေ့သို့သာဆက်၍ ပြေးသွား
လေတော့သည်။

“မေမေရေ... မေမေ... သမီးလေးတစ်ယောက်ထဲ မထား
ခဲ့ပါနဲ့”

လောကကြီးအလယ်၌ အားကိုးရာမဲ့ကျန်ရစ်ရှာသော သမီးကလေး၏အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ အမျိုးသမီးမှာ ရင်ထဲ၌ မချီအောင်ဖြစ်သွားရှာတော့သည်။

သူမ၏ခင်ပွန်းကြောင့် ကြေကွဲသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အသည်းနှလုံးများသည် သူမ၏သမီးကလေးနှင့်အတူ ပါသွားရှာပြန်ပြီဖြစ်ပါ၏။

သူမ၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဆောက်တည်ရာ မရလောက်အောင် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်နေရှာသည်။

“သမီးကလေး... မေမေချစ်လှတဲ့ သမီးကလေးရယ်... မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ကွယ်... သမီးရဲဖေဖေ သေသွားပြီ နောက်မေမေတစ်ယောက်တည်း ဒီလောကကြီးထဲမှာ မနေချင်တော့ဘူးကွယ်၊ နောက်ပြီး မေမေက သမီးနဲ့အတူတူ ပြေးလို့ နှစ်ယောက်စလုံးမလွတ်နိုင်ဘူး သမီးရယ်၊ မေမေအသေခံပြီး တားထားမှ သမီးလေး လွတ်ကောင်းလွတ်နိုင်မှာပါ သမီးလေး... မေမေ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါတော့”

သူမ၏အသံသည် လေထဲ၌လွင့်ပျံ့သွားတော့သည်။ ထို့အတူ...

“မေမေ... မေမေ... သမီးတစ်ယောက်ထဲလား မေမေရယ်၊ သမီး... သမီး”

သမီးကလေး၏အသံကိုလည်း သဲ့သဲ့မျှကြားလိုက်ရသေးသည်။ ထို့နောက် အသံလုံးဝပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းအတွင်း၌ တရိပ်ရိပ်ပြေးလွှားသော မြင်း

ဖြူကြီး၏အရိပ်အရောင်ကလေးကိုကား မြင်တွေ့နေရပါသေး၏။
အမျိုးသမီးသည် သဲပြင်ပေါ်၌ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လေ
၏။

သူ၏ပါးပြင်၌ မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့်ကျဆင်းနေမြဲ
သာ...။

သူမသည် ကောင်းကင်မော်သို့ခေါင်းမော့ရင်း လက်အုပ်ချီ
လိုက်သည်။

တုန်ရီကြေကွဲသော ဆုတောင်းသံသည် အက်ကွဲစွာ ထွက်
ပေါ်လာလေတော့၏။

“တပည့်တော်မရဲ့ အပြစ်မဲ့တဲ့ သမီးကလေး အသက်ချမ်း
သာရာရအောင် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်တော်မူပါဘုရား”

ထိုစဉ်မှာပင် သူမ၏နောက်ဘက်မှ တုန်ဟီးသောမြင်းခွာ
သံ များကို စတင်ကြားရလေတော့သည်။

ကန္တာရမုဆိုးများကား မကြာမီရောက်လာပေတော့မည်။

အမျိုးသမီးသည် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

သူမ၏ကြေကွဲသောမျက်နှာသည် ရုတ်ချည်းတင်းမာခက်
ထန်သွားတော့၏။

ဒူးထောက်နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်မတ်ရပ်လိုက်ပြီး သူမ
၏ တွန့်ကြဲနေသောအင်္ကျီအား အနည်းငယ်ပြုပြင်လိုက်သည်။

ဖွာရရာကြုံနေသည့် ဆံပင်များကိုလည်း လက်ဖြင့်သပ်၍
စုစည်းပြုပြင်လိုက်၏။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်သွားချိန်တွင်

ကန္တာရ မုဆိုးများသည် သူမထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာလေတော့
သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်ရောက်ရှိလာသည့်လူသုံးဦးမှာ ‘လူလှံ
တောင်မှ ရဲသုံးဖော်’ဆိုသည့် လူသားသုံးဦးပင်ဖြစ်လေ၏။

အခန်း(၃) လူလှုံတောင်မှရဲသုံးဖော်

လူလှုံရဲသုံးဖော်ဆိုသည့်အတိုင်း သာမညသိုင်းသမားများ
မဟုတ်ကြ။

နာမည်တစ်လုံးနှင့်သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားကျော်ကြားနေ
သည့် သိုင်းသမားများသာဖြစ်ပါ၏။

ထိုရဲသုံးဖော်အနက် အသက်အကြီးဆုံးသော သိုင်းသမား
မှာ 'ဓားဝိဇ္ဇာဟုတ်ဝမ်းလုံ'ဆိုသူဖြစ်၏။ မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ် ဗလပျစ်၊
မည်းညစ်ညစ်နှင့်လူမှာ ဓားဝိဇ္ဇာဟုတ်ဝမ်းလုံပင် ဖြစ်၏။

ဒုတိယလူမှာ 'လုံဝိဇ္ဇာစုကျုံးကျွန်း'ဆိုသူ ဖြစ်၏။ သူသည်
အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး ကိုယ်ဟန်ရှိပြီး၊ လုံတစ်ချောင်းနှင့် မကြာ
ခဏ အမိန့်ပေးနေသည့်လူဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး တတိယလူမှာ 'မြွေဓားရှင်သံတရမ်း'ဆိုသူဖြစ်
၏။

ထိုလူမှာလည်း ပါးလျားကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိပြီး
သွက် လက်လျင်မြန်မည့်ဓားသမားတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း သံသ
ယရှိရန် မလိုပေ။

ဤသုံးယောက်ကို သိုင်းလောက၌ 'လူလှူတောင်မှ ရဲသုံး
ဖော်'ဟု ခေါ်ဆိုကြခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့သုံးယောက်စုပေါင်းပြီး 'စံစီးနယ်' 'ထိုက်ကုမြို့'၌ အာမ
ခံဌာနတစ်ခု ဖွင့်လှစ်ထားကြသည်။ ထိုအာမခံဌာနသည် သူတို့သုံးဦး
၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့သုံးဦးအနက် မြင်းဖြူလီစန်းနှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်
နေသူမှာ လှိုဝိဇ္ဇာစုကျုံးကျွန်းပင် ဖြစ်၏။

လှိုဝိဇ္ဇာစုကျုံးကျွန်းနှင့် မြင်းဖြူလီစန်း၏ဇနီးဖြစ်သူ စန့်
ကွမ်းဟုန်းတို့မှာ သိုင်းဆရာကြီးတစ်ဦးထံတွင် အတူတကွပညာသင်
ကြားခဲ့သည့် ဆရာတူတပည့်များဖြစ်ကြ၏။

ထိုဆရာကြီးထံတွင် နှစ်စဉ်လများ အတူတကွ ပညာသင်
ကြားလာခဲ့ကြရသဖြင့် လက်ပွန်းတတီးရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။

စန့်ကွမ်းဟုန်းမှာ စုကျုံးကျွန်းအပေါ် ရိုးရိုးသားသားခင်မင်
ခြင်းဖြစ်သော်လည်း စုကျုံးကျွန်းကမူ မောင်ချစ်နှမချစ်ထက် ကျော်
လွန်၍ မေတ္တာရှိနေခဲ့သည်။

စုကျုံးကျွန်းအနွံအတာခံနိုင်မှုနှင့် ရေရှည်မေတ္တာထား
နိုင်မှုအပေါ် ပတ်ဝန်းကျင်ကပင် အံ့ဩယူခဲ့ရလေ၏။

ဆရာဖြစ်သူကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်အား ဘက်ညီသည့်
စုံတွဲအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နောက်ဆုံး လက်ထပ်ပေးရန်ပင် ရည်ရွယ်
သားခဲ့၏။

ထိုဆရာကြီးထံတွင် သိုင်းပညာရပ်များ သင်ကြားနေသည့်
တပည့်များမှာလည်း နည်းလှသည့်မဟုတ်ချေ ။

ထိုတပည့်များနှင့် စုကျုံးကျွန်းနှင့် စန့်ကွမ်းဟုန်းတို့၏အဖော်များကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်သည် နောက်ဆုံး ဇနီးမောင်နှံ ဖြစ်သွားကြမည်ဟုသာ မှတ်ထင်ယုံကြည်ထားခဲ့ကြ၏။

သို့သော် အချစ်ဟူသည့်အရာမှာ လောက၌ ရှိရှိသမျှသော အရာများထက် ထူးခြားဆန်းကြယ်သည့်အရာ မဟုတ်ပါလား။

တစ်နေ့တွင် စန့်ကွမ်းဟုန်းနှင့် မြင်းဖြူလီစန်းတို့သည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် တဒင်္ဂကလေးမျှ တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ထိုဒင်္ဂတွေ့ဆုံခြင်းအတွင်း၌ မျက်လုံးချင်း စကားပြောခဲ့ကြသည်။ တစ်ဦးမျက်လုံး၌ ချစ်ရည်လွှမ်းနေမှုကို တစ်ဦးက မြင်တွေ့ခဲ့ကြသည်။

မျက်လုံးများသည် အသည်းနှလုံး၏ ပြတင်းပေါက်များဖြစ်ကြသည်ဟူသည့် စကားအတိုင်းပင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မြင်လျှင်မြင်ချင်းမှာပင် အချစ်ကြီးချစ်သွားခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သူတို့နှစ်ဦး၏ သမုဒယနှောင်ကြိုးကို မည်သူကမျှ မဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့ကြတော့ချေ။

ကဲ... အချစ်ဟူသည့်အရာမှာ ဆန်းကြယ်သည့်အရာမဟုတ်ပါသလော။

စန့်ကွမ်းဟုန်းသည် သူမအား နှစ်ရှည်လများ မေတ္တာထားစောင့်စားခဲ့သူ စုကျုံးကျွန်းအား လုံးဝချစ်ရည်မမျှနိုင်ခဲ့သော်လည်း တဒင်္ဂကလေးသာ တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်းဖြူလီစန်းအပေါ်မူ အသက်နှင့်ထပ်၍ ချစ်ရည်မျှနိုင်ခဲ့လေ၏။

သူတို့နှစ်ဦး၏ ချစ်ခရီးလမ်းမှာလည်း တိမ်မယောင်နှင့်နက်

လွယ်မယောင်နှင့်ခက်ခဲ့ရသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စန့်ကွမ်းဟုန်း၏မိဘများက မြင်းဖြူလီစန်းနှင့် လုံးဝ သဘောမတူသောကြောင့်ပေတည်း။

စန့်ကွမ်းဟုန်း၏မိဘများသည် သူတို့၏သမီးကို မြင်းဖြူလီစန်းနှင့် အဆက်ဖြတ်ရန် အမျိုးမျိုး နားချဖျောင်းဖျကြ၏။

နောက်ဆုံး စန့်ကွမ်းဟုန်းအား အတင်းအကြပ် ပိတ်လှောင်ထားရန်ပင် ကြံစည်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ ချစ်သူသည်သာ သူ့ကမ္ဘာဟု သတ်မှတ်ထားသည့် စန့်ကွမ်းဟုန်းသည် မြင်းဖြူလီစန်းနောက်သို့ တိတ်တဆိတ် ခိုးရာလိုက်သွားခဲ့တော့သည်။

ထိုအခါ တစ်ဘက်သတ် မေတ္တာရှင်စုကျုံးကျွန်းမှာ အသည်းကွဲရလေတော့၏။

စန့်ကွမ်းဟုန်းအပေါ် စွဲလမ်းခဲ့သည့် သူ၏အချစ်စိတ်မှာ ခိုင်မြဲကြီးမားလှသဖြင့် စန့်ကွမ်းဟုန်း၏ သတင်းကိုကြားပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာထက်၌ ဘိုးဘိုးလဲရလေတော့သည်။

သူသည် ထိုသို့အပြင်းအထန် ချစ်ဝေဒနာခံစားခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးဝေဒနာများကို အချိန်တည်းဟူသော ဆေးဖြင့် ကုသနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ စုကျုံးကျွန်းဟူသည့် သိုင်းသမား၏ စိတ်နေသဘောထားများသည် ယခင်နှင့်ယခု အဖြူနှင့်အမည်းကဲ့သို့ လုံးဝပြောင်းလဲသွားလေတော့သည်။